

Νοέμβριος

Κυριακή 7η Νοεμβρίου 2021

Κυριακή Ζ' Λουκᾶ

(Λκ. η' 41 – 56)

«μή φοβοῦ· μόνον πίστευε» (Λκ. 50).

Στό εὐαγγελικό ανάγνωσμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς βλέπουμε τό Χριστό μας νά σκορπίζει τήν ἀγάπη Του χαρίζοντας τή ζωή καί τή θεραπεία σ' ὅσους τό ἔχουν ἀνάγκη. Τή στιγμή πού κατακομματιάζεται ἡ πατρική καρδιά τοῦ Ἰάειρου ἀπό τήν ἀναγγελία τοῦ θανάτου τῆς δωδεκάχρονης μονάκριβης κόρης του, ὁ Ἰησοῦς

τόν στηρίζει μ' ένα λόγο άπειρου βάθους και μεγαλείου: «μή φοβοῦ· μόνον πίστευε».

Ὁ άποτρόπαιος θάνατος γεμίζει μέ φόβο τούς ανθρώπους και μόνο στό άκουσμα του όνόματός του. Ὡς ξένος προς τήν ανθρώπινη φύση και άπρόσκλητος έπισκέπτης έρχεται για να φέρει πόνο και δάκρυα. Έρχεται να κλέψει αγαπημένα πρόσωπα. Να εξαφανίσει σχέσεις και δεσμούς. Να έκμηδενίσει κατορθώματα και έπιτεύγματα που δέν άντέχουν στό πέρασμά του. Να σμικρύνει τόν άνθρωπο, που πολλές φορές νομίζει ότι είναι σπουδαίος και τρανός. Ὁ θάνατος είναι συνυφασμένος μέ τήν άπώλεια, για αυτό τόν φοβᾶται ό άνθρωπος.

Ὁ Ἰάειρος μπορεί να ήταν άρχοντας στην τοπική θρησκευτική κοινότητα, να είχε δύναμη και κοινωνική έπιφάνεια, αλλά μπροστά στο θάνατο αισθάνεται τήν άδυναμία του. Φοβᾶται. Θλίβεται. Ἡ καρδιά του ματώνει,

καθώς βλέπει τήν επίσκεψη τοῦ θανάτου στό σπίτι του, καθώς βλέπει τήν ἄρπαγή τῆς μοναχοκόρης του, καθώς βλέπει τό μαῦρο πέπλο τοῦ πένθους νά σκεπάζει τά πάντα. Μπροστά σ' αὐτό τό φόβο τό μόνο πρόσωπο πού στέκει σά ζωντανή ἐλπίδα κοντά του εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Τά λόγια τοῦ Κυρίου εἶναι ἐπιτακτικά, ἔχουν βεβαιότητα: «μή φοβοῦ· μόνον πίστευε».

Ὁ Κύριος δέν προσπαθεῖ νά παρηγορήσει τόν πονεμένο αὐτό πατέρα μέ κάτι ἀόριστο καί γενικό. Δέν προσπαθεῖ νά τόν ξεγελάσει. Νά διασκεδάσει τήν ἀπέραντη θλίψη τῆς ψυχῆς του μέ ἕνα πρόχειρο ἐπίθεμα λόγου, ὅπως γίνεται συνήθως ἀπό τούς ἀνθρώπους. Ὁ Κύριος ζητάει ἀπό τόν Ἰάειρο νά μή φοβᾶται καί τοῦ δείχνει καί τόν τρόπο. Ὁ φόβος τοῦ θανάτου νικιέται μόνο μέ τήν πίστη.

Αὐτός ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἔχει τεράστια σημασία γιά κάθε πονεμένη ψυχή, πού εἶτε

έχει πληγεί από τό θάνατο είτε πονάει και φοβᾶται από οποιαδήποτε ἄλλη συμφορά. Ὁ φόβος εἶναι ἕνα συναίσθημα ἀνεπιθύμητο από τόν ἄνθρωπο. Προκαλεῖ ἀμηχανία, ἄγχος, πόνο και στεναχώρια. Θολώνει τή σκέψη, διαστρέφει τήν κρίση, καταλύει τά ἀντανακλαστικά, περιορίζει τίς ἐπιλογές, ἀφαιρεῖ τήν ἐλευθερία από τόν ἄνθρωπο. Ὁ φόβος και ὁ πόνος τοῦ θανάτου ἔρχονται σάν ὁδοστρωτῆρες νά ἰσοπεδώσουν τό ἀνθρώπινο πρόσωπο.

Μπροστά σ' αὐτή τήν ἄσχημη ἐμπειρία ὁ Χριστός συμβουλεύει νά ἀντιτάξει ὁ ἄνθρωπος τήν πίστη. Μπροστά σέ κάθε κακό, πειρασμό, ἀτύχημα και θλίψη ὁ πιστός στέκεται δυναμικά μέ τήν πίστη του. Ἡ πίστη αὐτή δέν εἶναι ἀπλῶς ἕνα σύστημα από σκέψεις και διδασκαλίες. Δέν εἶναι κάποιες αἰσιόδοξες ἀπόψεις, πού λειτουργοῦν ὡς ἀναλγητικά. Δέν εἶναι ἡ πίστη κάποιες ἰδέες, οἱ ὁποῖες θά δια-

σκεδάσουν τό μυαλό καί θά παρηγορήσουν τήν καρδιά.

Ἡ ἀληθινή πίστη εἶναι ἡ ζωντανή σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Χριστό. Εἶναι ἡ ἀγαπητική ἔνωση μέ τόν Κύριο. Εἶναι ἡ πορεία τῆς ἀτέλειωτης γνωριμίας μέ τό Θεό. Ὄταν ὁ πονεμένος ἄνθρωπος στραφεῖ στό Χριστό καί ζητήσῃ νά χτίσῃ αὐτή τή ζωντανή σχέση μαζί Του, τότε ὁ φόβος καί ὁ πόνος διαλύονται καί ἀπαλύνονται. Μπορεῖ ἡ ἀπώλεια νά συνεχίσει νά ὑπάρχει. Μπορεῖ ἡ ἀσθένεια, ἡ ἀποτυχία, ἡ πτώση, ἡ συμφορά νά εἶναι πραγματικότητα. Αὐτή ὅμως ἡ πραγματικότητα μπροστά στήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ, μπροστά στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου λαμβάνει τίς ἀληθινές της διαστάσεις, πού εἶναι ἐφήμερες καί πρόσκαιρες.

Ὁ φόβος καί ὁ πόνος εἴτε τοῦ θανάτου εἴτε ὁποιασδήποτε ἄλλης ἄσχημης καταστά-

σεως πολλές φορές θά κτυπήσουν τήν ὑπαρξή μας. Ἐκεῖνες τίς τραγικές ὥρες ἅς ἐνωτιζόμαστε τά λόγια τοῦ Κυρίου πρὸς τόν Ἰάειρο: «μή φοβοῦ· μόνον πίστευε». Νά ἀποδεχόμαστε καθετί πού μᾶς βρίσκει, ἀλλά χωρίς νά ἀπελπίζομαστε. Ἐάν πολεμήσουμε τούς φόβους μας μέ τήν πίστη μας, θά νικήσουμε. Ἀρκεῖ αὐτή ἡ πίστη νά μήν εἶναι μία ιδεοληψία ἀλλά ἡ ζωντανή ἀγαπητική σχέση μέ τό Χριστό μέσα ἀπό τήν προσευχή καί τή συνειδητή συμμετοχή μας στά μυστήρια. Τότε ἡ ἐλπίδα θά φωλιάζει στήν καρδιά μας καί θά φωτίζει ἐμᾶς καί τούς γύρω μας ἀπό τώρα καί γιά πάντα. Ἀμήν.